

1

La ora șapte dimineața, mă scol și mă îmbrac cât pot de gros ca să ies la plimbare cu Billy. Ieri, buletinul meteo anunța pentru azi minus douăzeci de grade. Ce tare-aș vrea să mai pot lenevi în pat încă puțin, dar în ciuda sfaturilor Anei după numai câteva zile am reușit performanța să nu mă mai înțeleg cu câinele ei. Imediat ce se trezește, își începe cursa între dormitor și capul scării. Ana îmi zicea că Billy ar putea să țină chiar până la ora nouă, dar la noi nu reușește niciodată performanța. La șapte fix, trebuie să îl scot afară.

Adam se uită la mine cu insistență, în așteptarea unui cuvânt. Numai că eu sunt încă pe jumătate adormită și destul de nervoasă. E adevărat că îmi place să mă trezesc devreme, dar nu ca să ies din casă. Dimineața prefer să lenevesc în pat cu o carte, însă acum trebuie să-mi trag la ora asta salopeta de zăpadă și mănușile de blană. Exercițiul ăsta zilnic îmi strică tot cheful. Și când te gândești că mai am încă cinci zile până când Ana o să vină după cățel.

Adam nu înțelege sursa nemulțumirii mele. Billy stă la marginea patului pe picioarele din spate și îi linge mâna. Iar el îl lasă impasibil să-și vadă de treabă. Ies din cameră în timp ce Adam continuă să mă privească cu disperare: ce ar trebui oare să facă?

Cu sadism, aleg să continui tortura și ies afară fără să-l lămuresc în nici un fel.

E destul de greu să plimbi un șnauțer mai ales din cauza mustăților lungi care adună tot felul de mizerii. Urmele

de pipi pe care Billy le miroase îndelung, din fundul plă-mânilor, îl ajută să își stabilească un fel de rețea socială în cartier. Dincolo de simplul act fiziologic de a se ușura, masculul din el este mai ales în căutare de partenere.

Vara, când am grijă de Sake, cățelușa prietenei mele Mihaela, lucrurile se derulează mult mai ușor. Dacă ar fi să aleg, cred că prefer imaturitatea micuței Shih-Tzu care latră la tot ce mișcă în cale: copii, câini, mașini, bicicliști. Billy în schimb este sobru ca un filozof. Vârsta și înțelepciunea îl fac probabil să nu acorde nici un fel de atenție trecătorilor. Spre deosebire de Sake, el este într-o cursă permanentă între cele două trotuare, fără însă a se aventura pe aleile caselor. În ultima vreme, am constatat că are o slăbiciune aparte pentru corturile *Tempo* pe care locuitorii din periferie le montează pe *driveway* ca să-și protejeze mașina de nămeții de zăpadă. În cartierul Anei, primăria nu permite instalarea acestor construcții pe timpul iernii. Semn evident de cartier select. Cartierele populare ca al nostru preferă totdeauna practicul înaintea frumosului. Nimeni nu are bani să plătească companii de dezăpezire, așa că preferă să se uite toate iarna la aceste construcții masive și urâte decât să își rupă spatele dând la lopată. Cât timp stă la noi, noutatea îl entuziasmează pe Billy: la fiecare intrare, lasă câteva picături de pipi direct pe prelata albă a cortului. Dar nu am de ce să mă neliniștesc: la ora asta, nu e nimeni la ferestre ca să îl vadă.

Când revenim acasă, Billy așteaptă cu răbdare la intrare să-i șterg etichetele. Lațele de pe bot și pe burtă îi sunt fleacșă, ceea ce îmi dă mult de furcă până să le usuc. Sprâncenele albe și stufoase mă împiedică să-i văd ochii. Imposibil să-i ghicesc starea de spirit în afară de clipa când încep să mă îmbrac ca să ieșim afară. Numai în acel moment, Billy își regăsește verva tinereții pierdute ca să sară, să latre, să se tăvălească pe covor. În restul timpului rămâne imobil ca un sfinx. Spre deosebire de

zvăpăiața de Sake, el doarme toată ziua, semn inconfundabil al ușoarei depresii ce-l încearcă până se obișnuiește din nou cu noi.

De când fiica noastră s-a mutat cu fiul Anei, Billy își petrece cu noi fiecare Crăciun și Revelion. Adam și cu mine suntem poate singurul cuplu din comunitatea noastră care nu pleacă în vacanță pe timpul sărbătorilor de iarnă. Și asta, dintotdeauna. De Crăciun, îi invităm la masă pe Sara și pe Mihai, iar seara de Revelion o petrecem în fața televizorului.

Înainte de accidentul lui Adam, chestia asta ne provoca mustrări de conștiință. În timp ce lumea petrece, bea șampanie, se îmbrățișa și își ura la Mulți Ani, noi stăteam tolăniți pe canapea, în pijama. Acum, chestia asta nu-mi mai dă bătăi de cap. Boala lui Adam este cea mai buna scuză pentru a refuza invitația prietenilor noștri de a ieși cu ei la vreun local în afara orașului.

La întoarcere, îl găsesc pe Adam în pat. Cu de la sine putere a decis că este prea devreme să înceapă chinuitorul proces al dezbrăcării de pijama. Ceva, ceva în puținele lui simțuri rămase intacte îi dictase poate să aștepte până ce salonul se va încălzi complet.

Își amintește el oare că azi e sâmbătă dimineața și că sunt în vacanță?

– Ar fi trebuit să faci cafeaua, Adam, îi zic după ce termin de șters etichetele lui Billy, una câte una.

Adam se ridică brusc din pat și se repede în bucătărie.

– Îmbracă-te mai întâi, că nu arde țara, îi zic în timp ce mă lupt să agăț hainele de iarnă în garderoba de la subsol, devenită neîncăpătoare din cauza pufoaicelor și a salopetelor de zăpadă.

Adam revine tăcut în dormitor și îmi întoarce spatele ca să-și dea jos pantalonii de pijama și să-și pună chiloții. Soțul meu a reținut lecția: în timpul nopții trebuie să-și scoată chiloții ca să nu transpire sub plapumă.

În casă miroase plăcut a brad. Anul ăsta copiii au insistat să facem unul adevărat, cu vârful până în tavan. De când nu mai suntem decât noi doi acasă, mă mulțumesc cu unul de plastic, și asta nu neapărat din conștiință ecologică, ci ca să evit tevatura cu acele de brad agățate în lâna covorului.

Sara și Michel veniseră chiar să mă ajute să instalez globurile și instalația electrică, insistând să utilizăm toate decorațiile din cutii, chiar și pe cele pe care nu le mai scosesem de ani și ani. În felul ăsta își imaginau poate că Adam avea să-și dea seama de schimbare. Ceea ce îi încurajase și mai mult era faptul că tatăl lor se juca cu o figurină de plastic de mărimea unui deget, reprezentând un Indian. Sara îi ceruse să îl agațe pe una din ramurile bradului, indicându-i chiar ea locul, ca să-i ușureze misiunea. Adam se supusese, dar apoi refuzase să se mai atingă de ceva. Tot restul serii, nu făcuse decât să se uite la ei, impasibil, până în momentul în care i-au cerut să ne dăm mâna și să facem un cerc în jurul bradului. Era vechiul nostru obicei de a agăța împreună steaua în vârf. Adam încercase să se eschiveze cu un surâs stingher. Iar eu ezitam să le dezvălui copiilor că tatăl lor detestă să fie atins, pe oricare din brațe, atât pe cel sănătos cât și pe cel paralizat. Învins de insistența lor, Adam a consimțit totuși să participe la ritual, implorându-mă din ochi să-i sar în ajutor. Ar fi trebuit poate să intervin, dar nu în fața copiilor.

Soțul meu și-a păstrat în mod inconștient pudoarea corpului, pe care nu o dezvăluia decât în momentele cele mai intime. De când eram împreună, nu mă atinsese niciodată în afara dormitorului. Adam nu fusese niciodată vorbăreț sau abil cu declarațiile de dragoste. Foarte rar și pe ascuns de privirile celorlalți, îmi atingea discret degetele în momentul când ne treceam solnița peste masă. Era felul lui discret de a-mi spune că mă iubește.